

ZUG^{-LIGETI} *cserkész*

A 442. Báthory László Cserkészcsapat lapja

Szolgálatára embernek, világnak,
Nagy Istenemnek, kicsike hazámnak.

Ára: 60 Ft

XI. évf. 5. szám – 2003. december

“Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta.”

(Jn 3,16)

Tartalom:

A karácsony 3 dimenziója	2.o.
Fedezzük fel a Karácsonyt	3.o.
Gondolatok a csapatjelmondatról	4.o.
Advent	5.o.
Bemutatkoznak a Bölények	5.o.
Térkép, elemlámpa és tájoló nélkül	6.o.
2 in 1 – egy út, két beszámoló	8.o.
Cserkészek a Szigeten	12.o.
Újkori családtag	14.o.
Olykor elég egy napsugár	17.o.
Fiú, légy férfi!	18.o.
Isten éltesse Titeket	19.o.
Semmi sem a régi	20.o.
Magyartól magyarig	21.o.
Pszichoszomatikus betegségek	22.o.
Interjú Haraszi Ágival	24.o.
Minden nap jeles nap	28.o.
KuktaSarak	30.o.
Hirdetések	31.o.

A karácsony három dimenziója

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

(Jn 3,16)

Sokat egy kis szorongással és félelemmel tölt el a karácsony. Mintha ilyenkor egyeseket fojtogatna a magányosság, másokat szokatlan nyugtalanság vesz körül, ismét mások szomorúvá válnak és depresszióval küszködnek. Egyesek ingerültté lesnek; de mintha mindennek az alapja valami megmagyarázhatatlan *hiányérzet* volna.

Karácsonyt sokan a szeretet ünnepének nevezik. És ez igaz. De kár és baj, hogy csak egydimenziójú szeretetet értünk rajta: valami efféle: szeressük egymást. Sok jóindulat és humánus van ebben, tele lehet jóakarattal, igyekezettel, de kimarad belőle a két isteni dimenzió. S ezért minden jóakaratum és igyekezetünk mellett karácsonyunk valahol egy dimenziójúvá, valami humanista, jóakarató erőfeszítéssé válik. Pedig ez az egy dimenzió csak az egyik dimenzió - a harmadik.

A karácsony első mondanivalója, amelynek átélése nélkül nem karácsony a karácsony, az, hogy **Isten szereti az embert**. Ahogy az evangéliumok evangéliuma mondja (Jn 3,16).

Ha nézzük a karácsonyi képet, a gyermeket a bölcsőben, körülötte Máriát, Józsefet és a pásztorokat, akkor át kell élnünk, hogy Isten nem fogalom többé, nem hideg filozófiai vagy teológiai elmélkedés, hanem *valóság*.

Ha még tovább nézzük a jászolbölcsőben Isten közeljöttét, legnagyobb ajándékát, a gyermeket, akkor lehetetlen, hogy ne oldódjék fel bennünk az a sokszor megnevezhetetlen és névtelen szorongás Isten iránt: aki gyermekben üzen, és gyermekben keresztül jelenik meg, az nem félelmetes Isten. Isten szeretete a betlehemi jászolban olyan kézzelfogható szeretete Istennek az ember iránt, mint amit te nyújtasz át szenteste szereteteidnek, talán nem is gondolva arra, hogy amit adtál, az csak jelképe volt Isten legnagyobb ajándékának, Jézus Krisztusnak.

A karácsony második dimenziója, ami teljessé teheti a karácsonyunkat, annak az átélése, hogy **az ember szeretheti az Istent**. Egy démonistént nem lehet szeretni, attól csak félni lehet. Egy teológiai fogalmat nem lehet szeretni, azt csak tudni lehet. De egy apát lehet szeretni, meg lehet csókolni, ölébe lehet hajtani a fejünket. Így lehet szeretni az Istent. Mert ő nem néma Isten, hanem beszélő Atyánk. Szól hozzánk az Igében, és mi panaszkodhatunk neki imádságunkban. Atyánk, aki tanácsát és beszédét hozta hozzánk a Fiában. Atyánk, aki lelkét adja annak, aki kéri. És ezért lehet szeretni őt. Hogyne lehetne, mikor Ő előbb szeretett minket.

Akinek a karácsonya ebből az eget-földet átölelő két dimenzióból fakad, annak lesz, annak lehet igazán három dimenziójú karácsonya, annak kitágul a szentestélye, szent napokká, hetekké, évekké, évtizedekké. Annak kitágul a szentestélye megszentelődött életté, s így lesz az Isten felénk áradó szeretetéből igazi emberszeretet. S annak nincs többé hiányérzete, mert teljessé lett a karácsonya.

/Gyökössy Endre/

Fedezzük fel a Karácsonyt!

A harmincéves háborúban Wallensteinnel folytatott csatái közben Gusztáv Adolf svéd király (1611-32) egy katonatisztje súlyos sebet kapott. Egy észak-német család fogadta be. Életre ápolták a csatából lemaradt svéd tisztet. Amikor a sebeiből úgyahogy felgyógyult, ősz táján kiült a kertbe, és fadarabkákból késével kis állatokat és játékokat farigcsált. Majd fagyút szerzet, s abból a pajtában gyertyákat öntött.

Amikor elérkezett december 24-ike, a közeli erdőből zsenge fenyőfácskával tért vissza. Estefelé odalépett a házigazdához és azt mondta neki: hónapok óta ápoltatok, etettetek, itattatok, emberségesen bántok velem. Ma én viszonzom ezt egy svéd szokással. Hadd mutassam meg, hogyan ünnepeljük mi karácsony szentestéjét, Jézus születésének ünnepét! Összehívta az egész családot és bevezette a belső szobába, amelynek a közepén már ott állt a fenyőfa, rajta az aprócska gyertyákkal. A fa alatt voltak a saját maga faragta játékok. Meggyújtotta a gyertyákat s a körbe letelepedő család felé fordulva így szólt:

-Ez a fiatal fenyő ezentúl emlékeztessen benneteket is a fiatalon „kivágott”, megölt Jézus Krisztusra, aki értünk született meg ezen az éjszakán és értünk halt meg egy másféle fából ácsolt kereszten. Ezek a kis lobogó lángok, gyertyák jelképeznek számotokra is azt a világosságot, amit Ő hozott erre a földre. -Aztán egyenként szétoztotta az ámuldozó családnak a maga faragta ajándékait. Amikor mindenki kezében szorongatta az egyszerű faragványokat, így folytatta:

-Ezek a szagm faragta egyszerű ajándékok nemcsak hálám jelei. Ha elmegyek, és talán kezetekbe veszitek ezeket, arra emlékeztetek, hogy a legnagyobb ajándék jelképei is, mert egyszer egy ilyen éjszakán ajándékozta Isten a világnak a legnagyobb ajándékot: Jézus Krisztust.

Így kezdődött el Európa északi részében először a szenteste ünneplése fenyőfával, gyertyákkal, ajándékokkal. Mire hozzánk ért, a fenyőfából már karácsonyfa lett, a gyertyákon kívül angyalhaj, csillagszóró, szaloncukor, üvegdísz és sok egyéb került mellé. Túl sok „egyéb”. A parányi fenyő óriási, „plafonig érő” ezüstoffenyővé változott, s a szívvel, szeretettel magunk készítette ajándékokcákból *ajándékverseny* lett.

Itt-ott még hallani: a szeretet ünnepe. Ám legyen is az! De jó volna közben arra gondolni, hogy elsősorban A SZERETET ünnepe, Aki azon a napon öltött testet és született meg egy betlehemi istállóban.

De még azt is mondogatjuk: a család ünnepe. Legyen az! De arra már nem gondolunk, hogy a legelső a szent családe volt, Máriáé, Józsefé és az egynapos Jézusé, akik körül- hála Istennek- barmok eszegettek.

Ha újra megtaláljuk karácsony gyökerét, szebbek lesznek az ágai és ágán a gyümölcssei: a család ünnepe lesz meg a szereteté. Amely nem egy napra korlátozódik, hanem átlengi majd a fekete betűs hétköznapiak dolgozó óráit is.

Fedezzük fel újra a karácsonyt! Az igazít, hogy szebb legyen az ünnepünk, ünneplésünk és körülöttünk emberibb az élet!

Gondolatok a csapatjelmondról – I. (bevezető idősebbeknek)

*Szolgálatára embernek, világnak,
Nagy Istenemnek, kicsike hazámnak.
(Sík Sándor)*

Kimentek a jelszavak a divatból. Nem szokás ma mozgósítani, célt kitűzni, buzdítani. Mostanában eladni szokás. Kíváncossá tenni, meggyőzni, rávenni; úgy általában eladni. Mindegy mit: árut, embert, céget, pártot, eszmét, világnézetet, mindent. Ha kinézel a fejedből, azt veszed észre, hogy a körülötted levő világ egy hatalmas kirakat. Az az életed feladata, hogy válogass kedvedre: pompás lehetőségek, jó kis programok, társaságok, szimpatikus eszmék, életstílusok, hitek, emberek kínálják magukat. Szabad(?) a vásár(?), te(?) dönthetsz(?).

Nagyon nehéz ilyen helyzetben a dolgunk. Szükségszerűen belekényszerülünk egy olyan helyzetbe, amit nem mi teremttünk, és nem is nekünk találták ki: versenyben vagyunk. A mi hitünk, eszméink, programjaink, mindenünk ugyancsak ott van a kirakatban. És ki szeretné, ha pont az övé látszódná kis szürke, használhatatlan antik kacatnak? Színesebbnek, vonzóbbnak, kalandosabbnak, kényelmesebbnek kell látszódnia a többinél!

Lehet-e ebben a helyzetben jelmondról beszélni? Kell-e? Talán inkább az imidzs csiszolására lenne szükség. Jelmondat helyett kellene inkább egy frappáns szlogen meg egy jópofa logó. Mondjuk valami ilyesmi:

A BLCsCs körülWesz!

vagy:

Na jó, elismerem, ezeket még csiszolni kell egy kicsit, de nem is lesz olyan rossz. Januárig gondolkodom még rajta.

Keresd a legújabb csapatszlogent a januári Zugcserkészben^{©TM!}

Zugcserkész^{©TM} -- mert megérdemlem!

(azért lehet, hogy mégis inkább a csapatjelmondaton gondolkodom...)

Pubi

Advent

meggyötörten állni a decemberi fagyos ködben	próféciaák nyomán hitre cserélni a kételyt
csodát várni a csillagtalan néma csöndben	csillagjelet látni a legsötétebb éjben
titkot lesni a lélek ablakára karcolt jégvirágban	és hinni
eltűnődni zúzmarás hajnalok szívet melengető homályában	hinni a szívekben születő Fényben.

Bemutatkoznak a

BÖLÉNYEK

Idén nyáron egy óriási atomrobbanás történt a csapatunkban. A robbanás központjának a Néri Szent Fülöp rajt tartják egyes elemzők. A feltevésüket igen alapos kutatómunkára alapozzák. Eszerint a nyáron végbemenő robbanás egyik fontos eleme volt, hogy hat atomember kilépett a raj vonzáskörzetéből. Az atomcsoportot vezetőik közül is többen eltávoztak a légkörből. Név szerint Vizsó, Klemi, Máté, Laci. A többi atomember ennek hatására csoportosulni kezdett, két atomcsoport-vezető körül. Közülük az egyik, Miki, egy távolabbi légkörből származik. Az atombanda immáron

teljesen egységes. A vidra, kukac, keselyű egyesülés ezzel végbement. Az itt jelenlévők folytatják atompályájukat ugyan olyan dicsőségesen, mint eddig:

„Közmegegyezéssel” a bölény ccscs nevet választottuk. Eddig három expedíciót teljesítettünk és most készülünk a negyedikre. Expedícióink céljai: szarvasbógés, csillagtúra, odvaskői barlang felkutatása. Mindről nagyon sok tapasztalattal és sok kilométerrel a lábunkban érkeztünk vissza. Ha érdekel, keressetek meg bennünket: Ubul, Cseró, Csongor, Gyurka, Gáspár, Imi, Kristóf, Beni, Dénes, Andris, Márk, Vince, Miki, Bence. Hozzánk tartozik Ribi Peti és Lóci (Nagy Lőrinc) is, csak épp küldetésben vannak Pannonhalmán, illetve Esztergomban így velük kevesebbet találkozhattok.

Üdv.: BÖLÉNY ÓRS

TÉRKÉP, ELEMLÁMPA ÉS TÁJOLÓ NÉLKÜL...

Nos, én kaptam azt a megtisztelő feladatot, hogy leírjam a Mamut órs, pontosabban a Mamut órs két tagjának igen kalandos kirándulásának történetét. Igyekszem minél részletesebben leírni, habár ez nem könnyű, mert sok minden történt és én is felejtettem.

Az eredetileg megbeszélte találkozót 16:55-kor volt a Nyugatiban amit „sikeresen” le is késtem kb.10 perccel és ugyebár a vonat nem vár... Rohantam egy fülkéhez, majd egyeztettem Gézákkal mitévő legyek, azt javasolták, menjek utánuk, és majd bevárnak valahol Diósjenő környékén. Egy órával később már robogtam Vác felé. Kb. 3/4 óra múlva ott is voltam és ekkor történt az első meglepetés, Szász Gergő barátom és őrstársam ott állt, mint kiderült ő is lekérte a vonatot és egymást is elkerültük a nyugatinál. Így már (szerencsére) együtt vártuk be a csatlakozást Diósjenő felé. Megérkeztünk, újabb telefonos egyeztetés, ami alapján elindultunk egy számunkra helyesnek tartott irányba. Megjegyzem ekkor már fél 9-re járt az idő és a fent említettek alapján se térképünk, se elemmlámpánk és még tájolónk se volt. Az első problémánk az volt, hogy a faluban senki nem tudta merre is van az a kék jelzés, ami egy picit megnehezítette az amúgy sem könnyű dolgunkat. A falu végén, ahol az erdő kezdődött megállt mindkettőnk tudománya, de ekkor hatalmas robajjal egy Lada Niva érkezett oldalán „erdész” felirattal. Mondanom se kell nagyon megörültünk neki, ám ami ez után történt kissé meglepő volt, az úr aki vezette a kocsit, tajt részeg volt és ehhez még egy háromnapos nem alvás is társult a forma elmondásai alapján. Sajnos nem nagyon sikerült vele meg értetnünk magunkat az előbb említett okok miatt, de végül hosszas mérlegelés után úgy döntöttünk beülünk a kocsiba úgy is az erdő felé ment (picit azért féltünk, de mi is viccesre vettük a figurát). 10 perces út után kiértünk egy műútra, ahol kiszálltunk és megköszöntük a segítséget (?). Én innen datálom a teljes elkeveredésünket. Most már végkép nem tudtuk mi merre hány lépés, de jókedvünk volt, és cseppet sem éreztük veszteségnek a helyzetet. Mentünk-mendegéltünk már 10 fele járt az óra mikor egy Audi tűnt fel három fiatalal, elmeséltük nekik, hogy hogy kerültünk ide, meg hogy kik vagyunk, de nem nagyon akartak nekünk hinni, majd elárulták, hogy a legközelebbi település Kemence és az is úgy 15-20 km van, nekik tökmindegy volt, de nekünk nem. Ezután egy újabb két

óra gyaloglás következett. Ekkor már fáradtunk mert jól meg volt rakva mindkettőnk túrazsákja. Elérkeztünk egy 3 házacskából álló falucskához (?) mely Királyszek néven volt ismert. Miután elhagytuk a helységet megint találkoztunk az Audi-sokkal ekkor már ők is kissé illuminált állapotban voltak(szombat este lévén) viccelődünk még egy picit, majd tovább folytattuk ekkor már értelmetlenek és reménytelenek tartott túránkat. Nem volt mese mennünk kellett . A következő kocsi egy rendőrautó volt. Ők is kérdőre vontak minket, elmondtuk nekik mi a helyzet, hogy cserkészársainkat keressük, akik október végén iglu sátorokban alszanak valahol az erdőben és azt is, hogy már minimum 20 km-t gyalogoltunk „csak úgy”. Ők is bolondnak néztek minket, de legalább elárulták, hogy még 3km van hátra Kemencéig. Amikor megérkeztünk Kemencére találkoztunk néhány helybéli fiatal (csinos) lánnyal, akik elmondták, hogy van egy diszkó a község szívében és mellesleg nagyon jó a pizzájuk. Pontban fél3 volt mikor beültünk hullafáradtan erre a „remeknek” mondható helyre és ettünk egy pizzát (azt hiszem megérdemeltük ennyi túrázás után). Az éjszaka többi részét Kémence templom kertjében töltöttük el, elég extrém körülmények között. Rozmár jelmez stb.

Másnap, azaz vasárnap, 10-ig aludtunk egy sírkő lábánál, mert csak ott volt sima talaj a polifonnak meg a hálósáknak. Amikor felébredtem kicsit furcsa volt a szituáció, két idős hölgy beszélgetett a fejem fölött arról, hogy mi biztos megfagyunk az éjszaka folyamán...☺

Összekaptuk magunkat fél 11-ig, ittunk egy kávét, és utána mehettünk a már szokásosnak mondható telefonálásunkra. Most Ketivel beszélünk és megnyugtattak minket, hogy 25km távolságra vagyunk egymástól, de mi közelebb vagyunk a célhoz, Nagybörzsönyhöz. Kemencéből 4 óránként járt busz Nagybörzsönybe, vasárnap lévén ritkábban. Épp akkor ment el előttünk az egyik. Neki vágtunk gyalog (hiba volt!). Le akartuk rövidíteni a távot, ezért meg kellett másznunk a Börzsöny legmagasabb pontjait (pl.: Vár-nyereg 640m, Salgóvár 715m, Magyar-hegy 714m).

Majd egyszerűen lekerekítve a végét, megérkeztünk Nagybörzsönybe teljesen leamortizálva, pont az indulás előtt 5 perccel, lepacsiztunk cserkészpajtásainkkal és indultunk haza Budapestre.

Zsombor

ÍRJON NEKÜNK: ÍRÁSÁÉRT FIZETÜNK!

Ismeretterjesztő cikkéért: 100 okosabb emberrel

Beszámolójáért, bemutatkozásáért: népszerűségének és számontartottságának növekedésével

Kultúrájánlóban megjelentethető cikkéért, véleményéért: bizalommal és tágabb látókörrrel

Kuktasarokba írt receptért: hálás vendégekkel

Humoros hangvételű cikkéért, viccekért: egy mosollyal, nevetéssel
Hirdetéséért: a programokon való nagyobb részvétellel, tájékozottabb emberekkel

Bármilyen építőjellegű cikkéért megajándékozunk azzal a tudattal, hogy tett valamit az emberiségért!

Csak a megjelenés után fizetünk! Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Zugcserkész szerkesztőség
e-mail címünk: kanka-lin@freemail.hu és gebaboy@cs.elte.hu

2 in 1 - egy út, két beszámoló ☺

Miért is jó énekkarosnak lenni?

Négy igen kedves, élménydús napot tölthettünk a kórus lelkes hadával a határon túli magyar testvéreinknél, akik nyitott szívvel fogadtak minket első szállásunkon, egy színmagyar faluban - Kisiratoson. A Máltai Segélyszolgálatnál rögtön lecuccolhattunk és bőségesen megtömhettük bendőnket, miután az út során egymás után kóstolgattuk végig otthon elkészített finomságainkat.

Ezután ellátogattunk Aradra és szemügyre vehettük a szoborcsoporthoz – Hungáriával a közepén – amit egyelőre rács mögé zárva óvnak az esetleges rongáló kezeketől. A hideg ellenére fantasztikus hangulat uralkodott a csapaton, hiszen mindenhol tárt karokkal, mosolyogva fogadtak bennünket és boldogszerűen hallgatták végig a Minorita rend templomában, az október 23-i emlékkonzerten elénekelt darabjainkat.

Kisiratoson csak másnap mutattuk be hangunkat a katolikus templom első padjaiban ülő gyereksereg meghatóan őszinte örömeire. És hogy azután még véletlenül se tudjunk enni a sok finomságból, amit ebédre főztek nekünk, a sekrestyében egy óriási, édességekkel megrakott tállal várták a fázó csapatot.

Harmadnap (25-én), elbúcsúzva addigi kedves vendéglátóinktól, Temesvárra utaztunk, ahol hasonló szívélyes fogadtatásban volt részünk. A városlátogatás után délután a józsefvárosi katolikus plébániatemplomban misével egybekötött koncertet adtunk, ahol láthattuk,

*Az Aradi Vértanúk emlékművének telkét
Magyarország vásárolta meg 1974-ben*

Temesvár utcáin nem ritka a kézikocsi és a kerékpár. A kátyús utak pedig mindennaposak, mint Budapesten

hogyan érzékenyülnek el az idősebbek a magyar dalok hallatára. Eddig a legkisebb távot is busszal tettük meg, ide azonban gyalog érkeztünk, de a kb. 2 km-t a városon át egy szál szoknyában gyorsan megjártuk, így bevezettük a pelerinben való éneklést, hogy rendesen alöltözhessünk, mert néhányunkon addigra mutatkoztak már a megfázás tünetei. Legnagyobb meglepetésünkre szeretett sofőrünk - Tibi - mégis eljött, hogy aznap is - többszörre - végighallgasson minket. Hogy másnapi indulásunkat még feledjük, aznap este meglehetősen sokáig fennmaradtunk felfűtött

hangulatban - az óráátállítás miatt úgys egy órával tovább aludhattunk.

Elbúcsúzva utolsó vendéglátóinktól is, Újszentesre érkezve részt vettünk a református templom 100 éves szentelési ünnepén, ami kb. 4órát tett ki, majd a falu népével mi is átmentünk a kultúrházban megrendezett díszebédre, ám itt már csak az istentiszteleten kihagyott darabokat zengtük el a meglehetősen nagy létszámú közönségnek. Bármennyire is szerettünk volna még maradni - legalábbis néhányan, az esti órákban mégis buszra kellett ülnünk, hogy Tibi vezetésével nekivágyjunk a Bp. felé vezető útnak.

Tóth Lotti

**Ismeretlen római emlékek,
Rockpassió,
Termálstrand,
Fölrobbantott magyar színház**

(avagy a Zugligeti Szent Család Plébániatemplom Énekkarának turnéja:
2003 október 23-26.)

Kisiratos a magyar-román határtól mintegy 10 km-re fekvő, színmagyar falu. Termálstrandja messzi földről híres: aki a faluból hazabiciklizik a feltörő forró vízzel, otthon is még 40-50 fokos forró fürdőt vehet belőle.

A kisiratosi faluházban helyi tudósok és kutatók ásatásainak eredményeit láthatjuk – az állami múzeumok tudomása nélkül: így biztonságosabb...

Kisiratos katolikus templomában pár éve a fiatalok egy rockpassiót írtak, melyet kazettán ki is adtak. A templomban adott koncertünk után néhány példányt kaptunk is belőlük, sofőrünk nagy bánatára. Neki "nem jött be". Tibor egyébként igazán béketűrő természetű, kopasz fejű, bőrkabátos, Lucifer-szakállú, jó kedélyű háromgyerekes családapa, akinek igazi felüdülés volt a mi kis intellektuális csapatunkat szállíttatnia. Különösen azután, hogy a nyáron kínai csoportok Monaco helyett Marokkóba indították útnak, vagy pedig nagy nehezen tudta csak kivenni a kínai idegenvezető szavaiból, hogy hova vigye Bécsben a csoportot, ha "sinnbumm"-ot akarják megnézni (na, hova?).

Az Aradi Vértanúk mellszobrának köztérre állításáról szó sincs. Nekünk megmutatták, hol őrzik a magyarság múltját őrző emlékeket... jobb időkre

Ebben a kis faluban pár éve egy elkötelezett férfi az örökségéből házat épített, hogy a szegényeknek segítsen a Máltai Segélyszolgálat filiájaként. Itt laktunk két napig, énekeltünk a Szeretetházban lakó időseknek, és a templomban a népes számban megjelenő falunépnek.

Első nap Aradon énekeltünk a Minorita templomban az esti szentmisén, és a mise utáni 56-os megemlékezésen. Repertoárunkban főként magyar szerzők és/vagy magyar nyelvű művek szerepeltek. Ezeknek a kórusműveknek különösen örült a hallgatóságunk.

Ami miatt 5-10 éve sokan látogatták Székelyföldet, az most erre a határmenti magyar-lakta sávra férne rá (ti. az anyaország szellemi-anyagi gondoskodásának kifejezése). Utunk során ugyanis végig azt kellett látnunk, hogy majdnem Kárpátaljához hasonló a szegénység. Talán pont emiatt fogadtak minket mindenhol végtelen örömmel, és kérték, vigyük el a hírt: élnek, küzdenek, még a nagyon nehéz körülmények közt is. A máltaiak például nemhogy állami támogatást nem kapnak, de jól menő üzleti vállalkozáshoz hasonló terheket raknak vállukra.

A kórus a Szabadság-szoborcsoporthoz, a Minorita Rendház udvarán.

Később átutaztunk Temesvárra, ahol az ottani máltai házban látták vendégül fiatalabbakból és "bátrabbakból" álló kis csapatunkat. Itt dolgozik Ildikó néni, aki néhány nap alatt megszervezte nekünk az utunkat. Nemcsak a koncertekre és a szállásra volt gondja, hanem több magyar újságban is megjelentette koncertjeink meghirdetését. Utólag is volt szerencsénk olvasni az egyik koncertünkről egy napilap beszámolóját.

Itt, Temesváron egy jótékonyági koncertet adtunk, amit a Romániai Magyar Rádió egyik munkatársa fel is vett.

Aradot és Temesvárt is egy-egy helyi tudós mutatta meg nekünk. Számomra az út alatt ez volt az egyik legnagyobb élmény. Cserkész-útjaink alatt fehérholló-ritka, hogy városnézésre adná a szervező a fejét. Itt viszont – nagy öröömre – mégcsak nem is útikönyvből tudtuk megnézni a műemlékeket, hanem bámulatos felkészültségű "polihisztorok" meséltek a műemlékek mellett Arad és Temesvár életéről, múltjáról, és a magyarok lehetőségeiről. Szívszorító volt hallani azt az alázatot, amivel a napnál világosabb elnyomásban a magyarság értékeinek megőrzéséért küzdenek. Emberhez méltatlan, ahogy a hatóságok és a politikai világ játszik velük, de ők nem adják fel: tárgyalnak, őriznek, kutatnak és küzdenek nap nap után. Nemcsak az aradi Szabadság-szobor felállításáért, hanem a múzeumba szállított magyar-vonatkozású értékekért, nemcsak a magyar feliratok eltüntetéséért, hanem a történelem el nem felejtéséért is. Nemcsak az ökumenéért, hanem a magyarok összetartásáért is. A Minorita Rendházban kis színházterem áll. Itt mindenkinek szabad előadást tartania, amennyiben az nem magyar-ellenes és nem egyház-ellenes. Itt tartják a különböző felekezetű magyar iskolák minden szeptemberben ökumenikus tanévnyitójukat is.

Vasárnap az újszentesi református templom szentelésének ökumenikus istentiszteletén énekeltünk és vettünk részt. A falu népe nagyrészt saját keze munkájával és sok-sok önkéntes adományból építette újjá a 100 éves templomot. Újszentest 110 éve alapították a mai Magyarországon fekvő Szentestről kirajzó emberek. Megdöbbenő volt, hogy 110 év után is mennyire tartja a kapcsolatot a két helyiség, és hogy mégis mennyire befolyásolja a környezet a fejlődést. Például az újjáépített templomban sincs fűtés, mert anyagi háttér híján ha eddig megvoltak így, most is meglesznek. Az ugyancsak újjáépített orgona sípjai így halálra vannak ítélve (gy.k. az orgonasípok 13 °C alatt az óntartalom miatt szépen lassan elporladnak). De a más-más fejlődési utat mutatja a vendégszeretet, a munkamorál és a falu hangulatának mássága is. A két és háromnegyed órás, ünnepi istentisztelet után rendezett lakoma közben többen az ünnepre eljött művészekkel, tudósokkal, egyházi- és világi vezetőkkel beszélgettünk, majd pedig műsoraikat néztük, hallgattuk. Különös élmény volt itt, Románia területén hallgatni kitűnő színészek szájából a legmélyebb magyar hazafias verseket, magyar népdalokat, nézni a magyar néptáncot a falu fiataljaiból alakult táncegyüttes tolmácsolásában. A műsor végén énekarunk is elénekelt néhány vidámabb éneket, majd pedig hazautaztunk.

Mi ezzel a kis úttal tudtunk hozzájárulni ahhoz, hogy ez a határ-menti magyar közösség ne érezze annyira kitaszítottnak magát. Kérlek Titeket, kedves Olvasók, hogy lehetőségeitekhez mérten Ti is járuljatok hozzá a felemelkedésükhöz egy imával, gondoskodással, vagy tetteleges adományozással.

Köszönöm az egész kórus nevében a kórus vezetőinek, Havas Katinak és Nagy Ákosnak a munkáját, és vendéglátóinknak a kedvességét, utunk megszervezését.

Pályázat

A Zugcserkész szerkesztősége pályázatot ír ki, mely a Báthory László Cserkészcsapat minden tagja előtt nyitott. A feladvány nagyon egyszerű: egy 10-30 mondatos írásban kellene a tíz cserkésztvényből levezetni a következő állítást:

“A cserkész betartja a határidőket.”

Pályázatot lehet küldeni bármikor a 2003-as év folyamán, személyesen vagy e-mailen.

Cél a kitűzött állítás minél alaposabb alátámasztása, minél több irányból történő megvilágítása. Az legjobb három munkát értékes édességekkel jutalmazzuk!

A pályázatot azért írtuk ki, mert hosszú szerkesztői pályafutásunk során már elég érdekes tapasztalatokat szereztünk ezen erény betartása terén.

Cserkészek a Szigeten

„A cserkészek rózsét, bogyókat gyűjtenek és meggyógyítják az őzikét...” – szól a definíció egy „Szigetlakó Fiatal” szájából, aki tapasztalatunk szerint nem egyedül képviseli ezt a számunkra kissé behatárolt képet nyújtó véleményt. 40 fiatal, rover korosztályú cserkész gondolta úgy idén nyáron, hogy megpróbál változtatni a cserkészekről kialakult sztereotípiákon.

A Diáksziget minden „furcsaságával” együtt mégis a fiataloknak egy olyan találkozóhelye, ahol a legnagyobb számban jelennek meg a különböző társadalmi rétegek, stílusok, irányzatok. Ebben az „alkalmi városban” könnyebb megszólítani a másik embert, meglazulnak az előítélet kötelékei, és a sokszínű, kaotikus tömegből egy befogadó, barátságos közösség válik. Itt sokkal könnyebb elfogadtatni magunkat, mint más fórumokon: pl. utcán, ünnepségeken, vagy könyvekben...

Két év után szerencsére nem csak a mi tapasztalatunk mondatja velünk, hogy *ott a helyünk!* A Sziget Szervezőiroda elnöksége tárt karokkal fogadott minket a tavalyi óriási siker után. A nagy túljelentkezés és a kezdeti ügytelenségünk ellenére is nagy szeretettel adtak meg minden segítséget ahhoz, hogy megvalósulhasson a számukra is értékes cserkészsvár.

Céljaink között szerepelt az a törekvés, hogy a Szigeten szolgáló cserkészeink Budapest és az ország különböző pontjairól képviseljék a mozgalmat, és ne csak 1-2 csapat adja embereit. A tavalyi arányokhoz képest

sokkal több budapesti csapat vett részt, ezen kívül jelen voltak cserkészek Nagykovácsról, Bajáról, Csobánkáról, Szigetszentmiklósról, Turáról, és a KMCSSZ-hez tartozó Buenos Airesből.

Napi életünk a Szigeten csak kis részben hasonlított egy cserkész táboréra: Reggel fel- és este levontuk a zászlónkat, egyenruhánkat csak ezután vetettük le. Napostiszt vigyázta a napirendet, programokat és éjjel őrség őrizte kis várunkat. A 3 m magas fenyőrönkökkel és látványos kapuval körülvett cölöpvár területét elfoglalta a már szokásos Nagy Társasjáték, a zászlótér, a tea-főző köré szerveződő „amerikai konyha”, a cserkész vándorkiállítás és a GH-sátor. A betérő vendégek játszhattak műveltségi vetélkedőben, ügyességi játékokon vagy választhatták a Társasjátékot, ami csoportosan játszva kifejezetten nagy élményt nyújtott, a szervezők számára is... Egy tea mellett végignézhették a kiállítást, miközben alkalom nyílt a megismerkedésre, eszmecsere-re. Este két alkalommal levetítettük a nagysikerű Tájföldi Jamboree filmjét, melyben a cserkészlet kevésbé ismert oldalait mutathattuk be.

Mindezek közben kiderült számunkra, hogy a fiatalok nem zárkoznak el a cserkész életstílus elől, de ugyanakkor idegen tőlük a csoporthoz való alkalmazkodás és elköteleződés gondolata, az engedelmesség és fegyelem fogalma. A legtöbbjük pozitívnak tartja a cserkészek természet- ill. emberbarát szemléletét, de úgy gondolják, hogy a szervezetet a gyermekeknek találták ki. Körülbelül minden harmadik megkérdezettnek volt cserkész rokona, ismerőse, vagy ő maga volt cserkész.. (Akadt olyan is, aki annak idején lázadó úttörőként az őrsének a „Cserkész őrs” nevet adta.)

Meggyőződésünk, hogy fontos küldetése lehet a cserkészeknek a Diákszigeten. Nem cserkészeket kell verbuválnunk, hanem pusztán teret adni a

kommunikációnak, ahol bátoríthatjuk a fiatalokat arra, hogy a fegyelemnek, tudásvágyának, hitnek és hazaszeretetnek nem kell feltétlenül kimennie a divatból. Ezt várják tőlünk a Sziget Iroda főszervezői is, akik mindig szívesen látogattak el hozzánk, és akik saját bevallásuk szerint megkönnyezték a zászlószertartásainkat...

Nagyon fontos lenne, ha jövőre is legalább így (ám tudjuk, lehet sokkal jobban is!) megjelennék a Civil Faluban mi cserkészek, így hát ezúton is kérnénk bátor vállalkozók jelentkezését, akik a 2004-es Cserkészsziget szervezését elvállalnák. Szeretnénk átadni a stafétát, és az új szervezőket minél előbb megtalálni, hogy időben elkezdhessék a tervezgetést. Januárban lesz az előzetes jelentkezés a Sziget Szervezőirodában, az érdemi munkát pedig elég tavasszal elkezdni. (...ez bátorítson Téged!) Talán érdemes lenne összefogást kezdeményezni más civil szervezetekkel, mint pl. szigeti szomszédunkkal, a Greenpeace-szel, vagy az Outward Bound-dal, ill. a Közös Ponttal.

Nagy köszönet jár az I. Cserkészkerületnek, aki 50 ezer Ft-tal támogatott minket, továbbá a Jamboree Alapítványnak a 100 ezer Ft-os támogatásáért, ill. a Sziget Kulturális Szervezőirodának a 60 ezer Ft-os támogatásáért! Nagyon köszönjük Ribíánszky Zsozso segítségét a vetítésben és a faanyag-szerzésben, Keve Tibinek a szállításban, és Kispál Gyuri atyának, hogy a MCSSZ elnökségét képviselve kilátogatott hozzánk a Szigetre.

Végül pedig mindenkinek köszönjük a segítségét, aki részt vett a szervezésben, idejét és energiáját áldozva a Közös Ügynek. Legyen a Cserkészsziget továbbra is közös ügyünk!

Szözsi

és szervezőtársaim: Papp Zsófi és Kapusy Péter

Újkori családtag...

Történetek, sztorik világában élünk, és éltünk mindig is. Azaz tulajdonképpen amit tudunk, vagy hisszük, hogy tudjuk, soha sem tapasztaltuk meg személyesen. Az általunk nem látható dolgokat a művészetek, a tudományok, a televízió, az újságok, vagy éppen az osztálytársak, évfolyamtársak tárják eléink.

Ezek a történetek határozzák meg gondolkodásunkat, cselekedeteinket, ezek töltik be fantáziánkat, ezekről beszélünk, sőt, gyermekkorunktól fogva ezek révén tanuljuk meg életkori, társadalmi, nemi szerepeinket.

Régen a történetmesélés családi, közösségi jellegű volt. A gyermek az anyja ölébe kucorodott, és ott hallgatta meg az esti mesét. A szomszédok egy jó pohár bor mellett beszéltek meg az aktuális megbeszélnivalókat, amikor összejöttek valakinek a házánál. Nem is beszélve a fonóban eltöltött estékről, ahol

mindig volt egy-két mesélő kedvű ember, aki szórakoztatta a dolgozókat csodálatos történetekkel. Ma egészen új mesélő van:

...a média.

Mostantól kezdve néhány lapszámon keresztül megpróbálom bemutatni ezt a „mesélőt”. Tudom, ismerjük mindannyian, hiszen minden nap találkozunk vele, de vajon a tényleges arcát ismerjük-e. Sok minden felett ugyanis úgy tűnik szemet hunyunk, vagy talán nem is vesszük észre. Mit mesél nekünk ez az ismerős? Mit *csinál* velünk?

Amikor a médiáról beszélünk, nem szabad elfelejtenünk, hogy tömegtermelés része. Tehát értékesíteni akarja önmagát, mindent ennek rendel alá. Ez a legfontosabb, ennek fényében kell vizsgálnunk. Ennek ugyanis hatása van arra, hogy milyen, mit nyújt, mit tanít.

Először egy ma nagyon is aktuális médiatermékét nézzünk meg,

a híradót.

Ez a legnépszerűbb műsorfajta, szinte minden országban a legnézettebb. Az írott sajtóhoz képest egészen újfajta sajátságai vannak. Sokkal több emberhez jut el, és sokkal könnyebb megérteni képekkel kombinált híreit, ezért nagyobb hatással is van, főleg a kevésbé tanult néprétegekre.

Amit régen csak néhány ember láthatott (távoli országokat, egzotikus állatokat, háborús eseményeket, stb.), azt ma már mindenki láthatja képernyő segítségével. Úgy érezhetjük, hogy jelen vagyunk egyes eseményeknél, *tanúi vagyunk* azoknak. Pedig ez nem így van. Erre a jelenségre vezessünk most be egy új fogalmat: **a kvázi (mintegy) jelenlét** fogalmát. Ennek magyarázatára öt pontban teszek kísérletet.

Egyidejűség. Régen az írott sajtó „egyeduralma” idején, mindig utólag szereztünk tudomást az eseményekről. Ma egyre több eseményt egyenesben közvetítenek. Csakhogy: a filmet egyszer rögzítik, ez állandósul, nem bővíthető, nem tárhatók fel benne további részletek. Éppen ezért az egyidejű híradások gyakran torzan, vagy egyáltalán nem tárják fel az összefüggéseket. A kommentátorok hirtelen összeszedett értékelése pedig sokszor tévedéseket tartalmaz, hiszen nincs ideje a riporternek átgondolni a mondanivalóját, mert a tisztelt előfizetőket nem lehet várakoztatni. A versenyben az a médium nyer, aki a leggyorsabb. A baj ott van, hogy annak van nagy hatása, az marad meg az emberekben, amit először mondanak, utána hiába a helyreigazítás, nehéz megváltoztatni az először közreadott információt.

A képi transzformáció. Sokat mondjuk: „Hiszem, ha látom!”. Ez így is van, azaz inkább hiszünk a saját szemünknek, mint mások (akár az újság) elbeszélésének. Ez azonban csalóka. Azaz a képi rögzítés sem maga a valóság, hanem valakinek az interpretációja, valóság-feldolgozása. A kamerakezelő maga választja ki, hogy honnan fotózzon, mire irányítja a kamerát, stb. Nyugodtan megteheti például, hogy két rivális képviselő közül az egyiket mindig akkor mutatja, amikor mosolyog, a másikat pedig olyan helyzetben „kapja le”, amikor éppen ásít, félreáll a nyakkendője, vagy fújja az orrát. Ezzel máris eléri, hogy számunkra az egyik önkéntelenül is szimpatikusabb lesz mint a másik. Tehát fontos, hogy úgy nézzük ezeket, hogy kalkuláljuk bele a kamerakezelő személyét, ugyan úgy mint ahogy az esetben ha valaki beszél hozzánk, abba belekalkuláljuk a véleményét.

Torzítások és az emberi észlelés. Torzítások forrása az emberi észlelés is. Egy kutató 2700 felnőtt embernek tett fel kérdéseket egyszerű reklámműsorok, illetve könnyen érthető krimisorozatok megnézése után. Az eredmények azt mutatták, hogy az emberek 90%-a már néhány perccel a műsor után a történetek 25-35 %-át félreértette, vagy rosszul értette. Ehhez hozzájárulnak a bennünk, gondolkodásunkban jelen levő sémák, előítéletek. Mik ezek az előítéletek? Nézzünk egy példát. Egyszer egy kísérlet során bemutattak egy filmet, melyben egy műhibát elkövetett orvossal egyidőben közömbös helyzetben egy orvosnő is szerepelt: a nézők egy része később az orvosnőnek tulajdonította a műhibát, abból az elterjedt előítéletből, hogy a nők gyengébbek a szakmájukban, mint a férfiak.

A fantázia és a realitás közötti határok elmosódása. Kedvezőtlen hatása a kvázi jelenlétnek, hogy mások szenvedése, halála látványossággá válik. Gondoljunk csak a háborús közvetítésekre. Az újságírók életüket, épségüket kockáztatják – sajnos – hogy mi nyomon követhessük amint egyik nép pusztítja a másikat. Ez egyáltalán nem személyes kapcsolat az eseményekkel, hiszen mi ülünk a kényelmes karosszékünkben, és biztonságos otthonunkban, tenni sem tudunk semmit, tehát felelősségünk nincs. Ez, és az, hogy a filmek is egyre agresszívabb eseményeket mutatnak be (hiszen nekünk, nézőknek nő az ingerküszöbünk, így egyre brutálisabb eseményeket kell bemutatni, hogy érdekesnek számítsanak, és el lehessen adni) hozzájárul elfásulásunkhoz, a filmek, és a valóság hasonlítani kezdenek egymásra.

Műsorpolitika, objektivitás. Itt most nem politikai objektivitásról írok, hanem általános világrépről. A kutatások eredménye szerint a tömegkommunikációban 91 %-os a rossz, negatív kedvezőtlen hírek aránya, azaz a világrép, amit sugall, erősen komor. Ez a nevelés szempontjából (is) aggályokat vet fel. A gyermekekre ugyanis, főleg kiskorukban, amikor a valóság és a fantázia szorosan összefügg, rendkívül nagy hatással van a média. Borzalmakkal, félelmekkel teli világot ismernek meg. A tragikus hírek túlsúlya a felnőtt nézők

számára is szorongásokkal terhes, pesszimista légkört teremt. Ehhez hozzájárul, hogy a kereskedelmi csatornák hírműsorai a bulvár sajtó szenzációhajhász politikáját követik. Azaz keresik az olyan híreket, amelyek negatív szenzációnak számítanak, és azokat minél érdekesebben, „fogyaszthatóbban” mutatják be. (Már morbid az a gyakorlat, ahogy az Egyesült Államokban, néhány forgalmas közlekedési ponton, ahol gyakoriak a balesetek, a nagy TV társaságok készenléti ügyeletet tartanak.)

Néhány befejező gondolat

Nem véletlen a címválasztás. A média tényleg családtagként fészkelte be magát otthonainkba. Sokszor már több időt töltünk vele, mint tényleges családtagjainkkal, és ami még nagyobb probléma, amint már fentebb kifejtettem, elhisszük: igazat mond. Borzasztó hallgatni embereket, akik teljes meggyőződéssel, minden kritika nélkül állást foglalnak valami mellett, akár vére menő vitában is, pusztán azért, mert „a tévében azt mondták...”.

A mi felelősségünk, hogy mit engedünk be otthonainkba, gondolatainkba, fantáziánkba. Választhatunk: vagy tudatosan és átgondoltan ülünk le megnézni egy-egy műsort, vagy válogatás és kritika nélkül, ténylegesen „fogyasztókként” hagyjuk magunkat butítani. A szülőknek sem szabad elfelejteni felelősségüket gyermekeik iránt, ők nem tudják megítélni, hogy mi az amit meg lehet, vagy érdemes megnézni, és mi az amit nem, mert káros.

Most, hogy itt a tavasz, mindenkit buzdítok: a szép csillagos estéken, vagy napsütötte vasárnap délutánokon inkább sétáljanak egyet a családdal, mintsem, hogy leüljenek a képernyő elé.

(További vizsgálódásra: KÓSA-VAJDA: *Szemben a képernyővel* és George GERBNER: *A média rejtett üzenete*)

Ifa

Olykor elég egy napsugár

A tűz

Hat ember egyszer egy kihalt szigeten a fagyos éjszakában elindult fát keresni. Mindegyikőjük kezében egy kis fadarabbal érkezett vissza a találkozóhelyre. Az Északi-tenger kódéba vesző kis szigetekcskén nem is lehetett volna több fát találni.

A kis tűz, amelyet korábban gyújtottak, tüzelőanyag híján épp elhamvadni készült. A hideg egyre elviselhetetlenebbé vált. Az egyik asszony a fellobbanó láng fényénél észrevette, hogy a társaság egyik tagja egy sötét bőré bevándorló. Szorosabban kezdte markolni a fadarabját. Pont az övét tegye a tűzre, hogy egy naplopót melegítsen, aki csak azért jött, hogy munkát és kenyeret raboljon?!

Az asszony mellett ülő ember észrevett valakit, aki nem az ő pártjába tartozott. Soha nem fogja egy politikai ellenfelére pazarolni a darab fáját.

A harmadik ember nagyon kopott ruhában volt és még jobban beburkolózott piszkos kabátjába. A mellette ülő bizonyára gazdag. A nehezen talált gallyacskát miért kellene egy gazdag henyélő miatt a tűzre dobni?

A gazdag a vagyonára gondolt, a két villájára, a négy autójára, a hatalmas bankszámlájára. Mobiltelefonja már lemerült, mindenáron meg kellett tartania a fadarabját, nehogy ezekre a tehetetlen ostobákra pazarolja.

A bevándorló sötét arcán a pislákoló tűz halvány fényében a bosszú fintora látszott. Szorosan szorította a maga darab fáját. Jól tudta, hogy ezek a fehérek nem becsülik semmire. A fát nem akarta rátenni a tűzre. Eljött a bosszú ideje.

A csoport utolsó tagja egy fukar, gyanakvó alak volt. Csak akkor csinált valamit, ha haszna származott a dologból. Annak adj, aki neked is ad!: ez volt a kedvenc jelszava. – Sokba kerül neked az a darab fa – gondolta.

Így találták őket, holtan, megfagyott ujjakkal még mindig a fadarabjaikat szorongatták.

Nem a fagy miatt haltak meg, hanem a bennük lévő hideg miatt.

Talán a te családotban, a te közösségedben, előtted is van egy tűz, amely már alig pislákol. Biztosan neked is van egy darab fa a kezében. Mit csinálsz vele?

Egy csepp információ...

Kleminek aki írni szeretne, a következő címre teheti:

Klemm Arpad
Casa de Formacion Saferdotal
"Sta. Maria Madre de los Pobres"
45110 AJOFRIN (Toledo) Spania
„...az legyünk, mivé a Krisztus
királyi kardja felütött:
a férfiatlan korban férfi
s gyermek a gyermekek között.”
/Sík Sándor/

FIÚ, LÉGY FÉRFI! Tanácsok fiúknak a nagy küzdelemhez

Nem egyszerű mi? Hát nem. Alább összeírtam néhány gondolatot, Varga Péter *Spielhózní* című könyve alapján, ami talán segít. Most három dologról fogok részletesebben beszélni, hogy legyen idő, lehetőséged átgondolni, saját életedre alkalmazni. A következő számban zúdítom a többit.

Milyen szeretnél lenni? Igen, felteszem a kérdést, mert ezt neked, azaz *neked* kell átgondolnod. Amire rá szeretnélek bírni, hogy ne felejtsd el, hogy ezt *te* alakítod ki, (akkor is, ha nem törödsz vele).

Legyen tartásod.

Egy fiú elsődleges jellemzője, hogy van tartása.

Fizikai tartás: edzett, sportos. Azaz nem ő kezd el nyafogni a kiránduláson először, hogy jaj álljunk már meg; ha kezét fog, nem puding stb. Ha nem sportolsz, eltunyulsz, görbe leszel. Ma is természetesen nagyon igaz a mondás, hogy ép testben ép lélek. A lelki életedre, és a hangulatodra is kihatással van, hogy mennyire hagyod eltunyulni a testedet. Vigyázz! Nem feltétlenül jelentenek jó megoldást a body-building klubok! Fejlődő izomzatnak jobb az általános, kevésbé koncentrált megterhelés. Beszéljetelek össze a barátaiddal, járjatok úszni, futni, kirándulni, vagy valamilyen labdajátékot játszani.

Lelki tartás: az élet viharaiban is lehessen rád számítani. Ne tántorítsanak el a kisebb-nagyobb nehézségek. Ez nem jelent érzelem mentességet, és azt sem, hogy esetleg ha komoly baj van, nem csordulnak ki a könnyeid, egyszerűen csak azt, hogy lehet rád számítani, biztos pont vagy. A lányok el is várják, hogy ilyen értelemben támaszkodhassanak rád.

Adott szó. Légy kiszámítható.

Ha egy férfi megígér valamit, akkor az úgy van. Nem késik a találkozóról, és főleg nem felejt el. Ha kell, tarts noteszt. Sőt, azt hiszem, annyi mindent kell észben tartanunk, hogy nem is ciki noteszbe feljegyezni. Ne ígérjess nyakra-főre. Gondold meg, hogy mit ígérsz, és azt tartsd is be. Ugyan így van ez az ünnepekkel is. Biztos lehetsz benne, hogy fekete pontot szerzel a leánynál, (vagy akár barátaidnál), ha elfelejtetted a névnapját.

Élj tudatosan.

Azaz ne sodródj, amerre vet az élet szele, hanem *tudd*, hogy mit akarsz, és afelé haladj. Legyen értékrended, elveid, amiket betartasz. Nagyon könnyű elveket hangoztatni, elmondani a cserkésztvényeket, de betartani már sokkal nehezebb, főleg a „húzó helyzetekben”. Márpedig egy *férfi* ragaszkodik az elveihez, nem söpri őket a szőnyeg alá, ha éppen úgy hozza az élet. A helyes értékrend kialakításához persze önnevelés kell, ami a cserkésznek sajátja, csak ne feledkezzünk el róla. Éppen ezért olvass olyan könyveket (is) amik útmutatást adnak. (A következő lapszámban ötletképpen leírok néhány címet, amik nekem segítettek és segítenek.)

Folytatás következik, a lovagiasságról, a testiségről, és ráadásként néhány apró feladatról...

Ifa

Isten éltesen Titeket!

A novemberi köszöntésből adminisztrációs hiba miatt néhányan kimaradtak.

Az ő elnézésüket szeretném kérni,
a többiektől pedig azt, hogy el ne felejtsek utólag
felköszönteni őket!

Isten éltesen Titeket is!

Születésnaposaink

Bársony Kristóf	november 3.
Csernenszky Áron	november 6.
Máté Vanda	november 16.
Erőss Domonkos	november 29.
Csiky Gábor	november 30.
Molnár Zsolt	december 2.
Lukács Vince	december 4.
Gáspár Márti	december 9.
Nagy Gergely	december 10.
Haraszi Kristóf	december 12.
Szabó Péter	december 14.
Fazekas Hedvig	december 15.
Szalai Tamás	december 15.
Pozsár Barbara	december 19.
Havassy András	december 21.
Haraszi Kinga	december 24.
Tibor Attila	december 28.
Berta Szabolcs	december 31.

Névnaposaink

Kovács Aliz	november 14.
Seidl Dániel	november 23.
Jákfalvy Kata	november 25.
Hegvessy András	november 30.
Sándor Melinda	december 2.
Gyapay Borbála	december 4.
Pozsár Barbara	december 4.
Pölet Boriska	december 4.
Ecseri Miklós	december 6.
Schumicky Miklós	december 6.
Klemm Luca	december 13.
Lukácsházi Luca	december 13.
Eleőd Ádám	december 24.
Németh János	december 27.
Pontifex János	december 27.
Tombor István	december 27.
Mécs Dávid	december 29.
Brenner Dávid	december 30.

Semmi sem a régi...

Néhány hete színházban voltunk Lacival. Erről önmagában még nem írnék, ha nem igencsak megdöbbenve jöttem volna ki onnan. Sajnos fél év eltelt már azóta, hogy utoljára voltam, de azt gondolom ez az idő nem elegendő arra, hogy a színházba járó közönség így lecserélődjön, vagy ennyire elfelejtse az alapvető magatartási és illemszabályokat. De valaminek mégis történnie kellett.

Körülöttünk mindenfelé osztályok ültek. Nagyon jól teszik a tanárok ha elviszik a gyerekeket színházba, de úgy tűnik, valamit mégis rosszul csináltak. Nem számoltak azzal, hogy a szülők nem biztos, hogy megtanították a gyerekeiket a színházi illemre, és ebben az esetben ezt nekik kellett volna. Vagy csak annyit elmondani, hogy az előadás előtt és után évek állnak a rendelkezésükre, hogy azt a rengeteg mindent megbeszéljék egymással, ez a másfél óra úgyse lesz elég, kár belekezdeni. Arról nem is

beszélve, hogy nem azért hozzák őket ide, mert itt meleg van. De hát ezek sajnos elmaradtak, s az állandó alapzajtól néha nagyon kellett fülelni, hogy halljuk, amit a színészek mondanak. Mert ugye el kell mondani mind a 10 barátnőnek, hogy az egy sorral előttük ülő fiú éppen kire nézett. Aztán persze valamikor el kell kezdeni szervezni a másnap estét is. Még szerencse, hogy itt a pestiest, és van is idő kinézni a filmet. Igaz, picit sötét van, de hát ez van, azért csak nem szólhatnak, hogy egy kicsit kapcsolják fel a lámpákat.

Különösen örülhettünk, hogy pont erre az előadásra mentünk, mert így megkíméltük magunkat attól, hogy a nevekre és a színészekre figyeljünk. Ugyanis a mögöttünk ülő lány, aki vagy látta már a darabot, vagy betanulta a színlapot, olyan fantasztikusan tájékoztatta a körülötte ülőket, hogy ki az, aki éppen színpadra jött, és ez kinek a kije, és mi fog történni, hogy annál jobban nem is lehetett volna (és hangosabban sem :-)).

Úgy látszik, nagyon maradi vagyok azzal az elképzeléssel, hogy a színházba elegánsan kell felöltözni. De ha ti nem is, a srác a tréningruhájában, és a másik a fekete Metalikás pólójában és a kockás ingében, nyakában a kendővel biztosan ezt gondolta rólam.

Nagy meglepetésben lett volna része annak, aki a színpadnak háttal állva a közönséget figyeli. Ugyanis egyszer csak, mintha vezényszóra történt volna, a páholyban mindenki előrehajolt amennyire csak tudott, vagy volt, aki fel is állt. Ültünk, és egy pillanat alatt minden oldalról fölénk magasodtak, s semmit se láttunk. Ennek az egész tornázásnak az volt az oka, hogy valami a színpad legelején történt, s az első sor úgy döntött, hogy ő még jobban akarja látni. Na így aztán a többi meg mégannyit se látott, s nehogy már ő maradjon le.

Majd elfelejtettem a legjobbat. A második felvonás elejéből nem sokat láttunk. Helyette egy hullámban felálló sort; két lányt, akik bebotorkálnak középre; majd miután a sor ismét elhelyezkedett, egy középről mindkét irányba kifelé induló hullámot; ugyanis középen, csak egy üres szék volt. Aztán miután mindenki szerencsésen arrébb ült egyel, lett 3 üres hely, így már csak egy kis variálás és sikerült mindenkinek helyet foglalnia. Talán ki kéne írni a bejáratra nagy piros betűkkel, hogy miért is szokták zavarni az ember szünetét csemetésekkel...

Ezek után már szinte említésre sem méltó az az idősebb házaspár, akik az őket beengedőknek háttal araszoltak a helyükre.

Írtam az előttünk és mögöttünk ülőkről, jöjjenek a szomszédok. Az egyik oldalunkon egy fiatal házaspár ült, aki elhozta magával a 3 kisgyerekét. Ez teljesen jó lett volna, ha a „deszkásnadrág” és a pulcsi helyett rájuk adnak valami alkalomhoz illőbb ruhát, és ha előtte elmondják nekik, hogy hogyan kell színházban viselkedni. Mert a 6-7 éves kisfiú, miután két lábát felrakva a székre elhelyezkedett, s a felhívásra kikapcsolta a telefonját, nem sokáig tudott egy helyben ülni. Aztán a szünetben vásárolt cukorkák és egyéb ennivalók is csak a második felvonás első részében kötötték le. Körülbelül annyi ideig, ameddig az előadás után a takarítóknak a szétdobált cukorkapapírok felszedése tarthatott. Aztán persze a kicsiknek 9-kor ágyban a helyük, így ennek megfelelően időben haza kell indulni. Szegény gyerekek, lemaradtak az éppen elhangzó mondat és az egész előadás végéről is...

Valóban itt tartunk, hogy a színház csak egy fűtött hely, ahol az időt kényelmes székben ülve lehet eltölteni? Nem több, mint egy mozi, vagy egy szórakozóhely? Nem kéne itt máshogy viselkedni?

Ne hagyjuk, hogy elveszítse a színház az őt megillető helyet! Menjünk minél gyakrabban előadásokra, s mutassuk meg, hogy igenis sokan vannak még, akiknek a színház fontos és értékes. Vagy már nekünk se az?

Kristály

Magyartól magyarig

A következő szavak eredeti jelentését, ill. a köztük lévő különbséget beszédművelés tanáromtól gyűjtöttem, aki ezen érdekességekkel teszi színesebbé óráit. Ezek közül válogattam most néhányat:

jámbor: „jó ember” -ből alakult ki

idétlen: „időtlen” –ből alakult át : azaz nem töltötte ki az időt (9 hónapot), így koraszülöttként érkezett a világra, mely együtt járt bizonyos mértékű „lököttséggel”

némber: a „nő ember” -ből alakult ki, s csak később vált negatív jelzővé

ünnep: jelentése: „szent nap”. Mindenki ismeri azt a Balassi verset, ahol üdvözlég helyett „idvezlég” –et ír.

A szóban az id = szent, mely később „ün” – né alakult át. Így lett az „idnap” -ből „ünnap”, majd ünnep.

felség és fenség közötti különbség: *Felség* = király vagy császár. *Fenség* = herceg

hentes és mészáros közötti különbség: A *hentes* disznót, a *mészáros* pedig baromfit és marhát vág le, dolgoz fel és árúsít.

Ez az utolsó pedig (ha jól emlékszem) Ifától származik:

megbetegedett és lebetegedett közötti különbség: megbetegedett = ezt nem kell magyarázni, lebetegedett = áldott állapotba került asszonyka

Piró

Sziasztok! Már régóta tervezgettem, hogy írok pszichológia témájú cikket a Zugcserkészbe. Épp elkezdtem gondolkodni, hogy mit is lehetne, amikor Kristály megkért, hogy írjak. Terveim szerint minden számban a legkülönbözőbb területekről örvendeztetlek meg benneteket egy-egy témával. Elsőként egy régebbi házidolgozatommal „ajándékozlak” meg benneteket (persze jócskán rövidített, és kicsit átdolgozott változatával), melyben a manapság oly sokszor emlegetett pszichoszomatikus betegségek témájából szórok el néhány morzsát. A tanárnő anno azt mondta kritikaként, hogy ez egy remek cikk lenne a Nők Lapjába ☺, remélem Ti is találtok benne hasznos gondolatokat.

Pszichoszomatikus betegségek

"A pszichoszomatikus megbetegedés olyan testi betegség, amelyben pszichológiai tényezők is szerepet játszanak. Tartós lelki megterhelés, pszichikai stressz a vegetatív idegrendszer közvetítésével testi megbetegedést is okozhat. (...)” olvashatjuk az Akadémiai Kislexikon pszichoszomatikus megbetegedés címszava alatt. Napjainkban egyre gyakrabban előkerülő probléma a szervi megbetegedések lelki oka. A cikk rövid összefoglalást ad a pszichoszomatikus betegségek fajtáiról, okairól, részletesebben pedig a stressz hatásairól. Mivel a test és lélek nem elválasztható, ezért talán helyesebb lenne minden fajta betegséget "pszichoszomatikusként" értelmezni, hiszen ha a test beteg, ennek vannak bizonyos negatív hatásai a lélekre is, illetve ha a lélek beteg, akkor ez is hat a „testi”, fizikai jól-létünkre.

A pszichoszomatikus tüneteknek négy fajtáját különböztethetjük meg. A *közérzeti zavarok* közé tartoznak a lelki eredetű kellemetlen hangulatok és testérzések, amelyek nincsenek összefüggésben szervi elváltozásokkal. Ezek közé sorolhatjuk például a meghatározatlan félelemérzeteket, a belső nyugtalanságot, zavartságot és a koncentrációs gyengeséget. A második csoportot a *funkcionális zavarok* alkotják, melyek során különböző szervek működésében jönnek létre zavarok, anélkül, hogy a szerv beteg lenne. Ezek lehetnek emésztési -, légzési -, keringési -, illetve szexuális zavarok. A harmadik csoport az ún. *konverziós tünetek*, amelyek olyan érzékszervi ill. járászavarok lehetnek, amelyek nem vezethetők vissza szervi elváltozásra. Végül, a negyedik csoport a *psychosomatosisek*, amik közé a "klasszikus" pszichoszomatikus betegségek tartoznak (pl. a gyomorfekély, magas vérnyomás, asthma, gyulladásos és allergiás elváltozások, táplálkozási zavarok, nőgyógyászati betegségek). Ezeknél a betegségeknél valóban találhatók szervi ill. szöveti elváltozások, ám ezek psychés háttérrel vannak összefüggésben.

A pszichoszomatikus megbetegedésnek több oka is lehet. Pszichoszomatikus zavarhoz vezethet, ha nem figyelünk oda testünk jelzéseire. A szervezetnek szüksége van munkára és pihenésre egyaránt. A test különböző módokon jelzi, ha szüksége van pihenésre. A fáradtság, kimerültség, vagy a koncentrációs képesség csökkenése egészséges jelzéseknek tekinthetők, amelyek azt jelzik, eljutottunk teljesítőképességünk határáig, pihenésre ill. lazításra van szükségünk. Manapság sok emberrel megesik, hogy ezeket a jelzéseket figyelmen kívül hagyja, és addig "hajtja magát", mígnem a test és a lélek egyaránt "sztrájkba lép". Hetekig, vagy hónapokig tartó kimerültség ill. túlterheltség esetén felléphetnek pszichoszomatikus tünetek. Ez persze nem azt jelenti, hogy ha van egy-két nehezebb hetünk, amikor kevesebbet alszunk, és esetleg több dolgunk van, akkor ez okvetlenül valamilyen megbetegedéshez vezet, de ha ez az állapot tartósan fennmarad anélkül, hogy kisebb szüneteket, pihenőket iktatnánk be, akkor nagyobb a kockázat. Ennek ellenkezője, amikor a test és a lélek nagyon kis mértékben van igénybe véve, tartósan. Ilyenkor hiányzik egyfajta belső feszültség, és az elszigeteltség és egyhangúság érzelmi zavarokat idézhet elő. A külső okok (túlzott megterhelés) mellett felléphetnek belső okozói is a pszichoszomatikus betegségeknek. Ilyen lehet a belső feszültség, az ellentmondó elvárások, illetve a tartós belső szorongás. Munkahelyi, családi, párkapcsolati problémák szintén kifejeződhetnek testi panaszokban.

A stressz önmagában nem betegség, azonban a stresszhatások fájdalmas érzelmeket, például depressziót vagy szorongást okozhatnak, illetve vezethetnek szervi

megbetegedéshez is. Stresszt élhetünk át akkor is, amikor pozitív dolgok, pl. sikerek, kitüntetések, ünneplések vagy új feladatok keltenek bennünk feszültséget. Stresszhatás következtében a szervezet "mozgósított" állapotban van. Fontos azonban, hogy ez az állapot ne maradjon fenn tartósan. Ha ez a felfokozott állapot szokványossá, állandóvá válik, könnyen szervi megbetegedéseket okozhat. Csökkenhet a szervezet védekezőképessége is. Ez tehát nem azt jelenti, hogy egy egy ilyen stresszhatás feltétlenül negatívan hat szervezetünkre, abban az esetben viszont igen, ha tartósan fennmarad. A mai nyugati társadalomban élő ember rengeteg stresszhatásnak van kitéve. A felgyorsult életritmus, a teljesítménykényszer, a magas elvárások stresszforrást jelentenek, és ezek akkor a legveszélyesebbek, ha a nagy igénybevétel mellett kevés elismerést kap az ember. Tartós a stressz akkor, ha az ember úgy érzi, hogy munkáját nem ismerik el, ha fél a kudarctól vagy a bírálattól. Ezek mellett, akár évekig "talpon tudunk maradni", a káros hatások később súlyosabb formában jelentkezhetnek (pl. szívinfarktus). Ha az ember nem figyel teste különböző vészjelzéseire, és nem változtat az okokon, szervi károsodás következhet be. Nehéz azonban törődnünk ezekkel a tünetekkel egy olyan társadalomban, ahol a szigorú fegyelem és rend kihat életünk minden területére. Ez a nyelvünkben jelenlévő szólásokban is jól megmutatkozik. Ezek pl. a "Szedd össze magad" és "szorítsd össze a fogaid"; "Legyen benned tartás"; "Ezt már csak kibírod, hisz már mások is elviselték."; és "A saját gondjairól nem beszél az ember, nem tartozik másokra.". A fontos szerintem az, hogy ne lépjük túl teljesítőképességünk határát, és ne szégyelljük azt, ha esetleg egy kicsit nehezebb időszakot élünk meg.

Az, hogy melyik szervet érinti a betegség, általában nem véletlenszerű. Mivel a test és a lélek kölcsönösen értelmezhető, szervi megbetegedésünk egyfajta jelzésként is értelmezhető, és így következtethetünk a betegség lelki eredetére. Ilyenkor a helyes önvizsgálattal a betegség okára bukkanhatunk. Emellett fontos azt is megvizsgálni, hogy mikor jelentkezett a betegség, milyen élethelyzettel, esetleg bekövetkezett eseménnyel van összefüggésben.

A stressz legismertebb káros hatása talán a gyomorfekély illetve a szívinfarktus. Meglepő azonban, hogy a stressz az egész szervezetünkben okozhat zavarokat. Okozhat különböző bőrbetegségeket (pl. kiütések, ekzémák, korpásodás); az izomzat kóros mennyiségű rándulásait, tic-eket; légzésszavarokat (asthma rohamok, légszomj); fejfájást is.

Több, a témával foglalkozó pszichológus, különböző "öngyógyító" technikákat javasol, amellyel megelőzhető a szervi károsodás kialakulása. Ezek például az ellazító gyakorlatok, relaxáció, testmozgás és sport. Az ellazulást segíti, ha testünket kényeztetjük, pl. meleg fürdővel. Segíthet továbbá, a barátokkal való beszélgetés (vagy egy lelki vezetővel), az, ha az ember megoszthatja félelmeit, szorongását, illetve egyéb élményeit másokkal. Szükség esetén akár szakemberrel.

Egy másik megközelítés szerint akkor beszélünk stresszről, amikor az emberek fizikai vagy pszichológiai jóllétüket veszélyeztető eseménnyel szembesülnek. Az előbb említett stresszforrásokon kívül források lehetnek azok az események, amelyek valamilyen szokatlan, veszélyes helyzettel szembesítenek. Ilyenek lehetnek a természeti katasztrófák, az ember által okozott katasztrófák, végzetes balesetek, és fizikai támadások. Ezeket az eseményeket stresszkeltnéknél észlelhetjük, befolyásolhatatlanságuk, bejósolhatatlanságuk miatt, továbbá a miatt, hogy

nagymértékben próbára teszik képességeinket, illetve kikezdi énképünket. Minél befolyásolhatatlanabb egy esemény, annál inkább stresszkeltő. Mivel ezek nem kívánatos események, stresszt kelt bennünk, hogy nem tudjuk megakadályozni, hogy megtörténjenek. Már a pusztán hit, hogy befolyásolhatjuk az eseményeket, csökkentheti a szorongást és a stressz mértékét. Az, hogy egy esemény bejósolhatatlan, szintén növelheti a stressz mértékét. Ha a kellemetlen esemény előtt valamilyen jel figyelmeztet minket annak bekövetkezésére, szervezetünk fel tud készülni, és előkészül. Ilyen jel hiányában azonban a szervezet állandó készenlétben van, állandó a stressz. Ez a jelenség néhány szakmára különösen jellemző (pl. tűzoltóság).

A stressz, illetve egyéb lelki eredetű problémák az immunrendszert is gyengíthetik. Annak vizsgálata, hogy a pszichológiai tényezők hogyan befolyásolják az immunrendszert, a pszichoneuroimmunológia feladata. Az immunrendszer feladata a szervezet baktériumoktól, fertőző mikroorganizmusoktól való megvéde. Több kutatás igazolja, hogy ha stresszhatásnak vagyunk kitéve, könnyebben betegszünk meg. Összefoglalva tehát, számtalan stresszhatás érhet minket a mindennapokban, illetve ritkább esetben egy nagyobb szerencsétlenség bekövetkezése miatt. Tartós stressz, illetve a tünetek elhanyagolása súlyos, szervi betegségekhez vezethetnek, amik sok esetben nem visszafordíthatóak, illetve nem kezelhetőek.

A pszichoszomatikus betegségekkel kapcsolatban felmerülő kérdések, problémák, elméletek köre igen tág. A cikk rövid betekintést adott az ilyen típusú megbetegedések világába. Következtetésként talán azt vonhatjuk le, hogy ez a probléma igen aktuális, és gyakran előfordul. Mindenképpen a mai társadalomban az alapos és pontos önismeret elterjedésére lenne szükség, ami nem csak személyiségünk, hanem testünk és annak jelzéseinek alaposabb megismerését, és az azokra való odafigyelést jelenti. Ez által sok súlyos betegség elkerülhető lenne.

Brigi

Forrás:

Atkinson, R. L. (és mtsai), (1999): *Pszichológia*. Osiris kiadó, Budapest

Corazza, V. (és mtsai), (1993): *Nagy egészségkönyv*. Kossuth könyvkiadó-Magyar könyvklub

Kulcsár Zsuzsa (szerk.) (1990): *Akadémiai kislexikon*. Akadémiai kiadó, Budapest

Onnis, L. (1993): *A pszichoszomatikus zavarok rendszerszemlélete*. Családtérapiás

olvasókönyv sorozat III., Budapest

Interjú Haraszi Ágival

A látvány sörfőzde üstjeiből sistergő hang és gőzfelhő tört elő, mikor beléptünk az egyik oldalajtón. Kerestünk egy csendesebb asztalt és onnan meresztettük szemünket a csillogó rézüstök felé. Végül azért csak teát rendeltünk... Élvegre most komoly dologról van szó: egy interjúról csapatunk egyik ifjú rajparancsnokával, Haraszi Ágival!

-Hadd kezdjem az interjút a hagyományos nyitó kérdéssel: hova jársz iskolába, mi lesz belőled?

•Ha nagy leszek? Most még január 1-ig a Budapesti Közgazdaságtudományi és Államigazgatási Egyetem Tájépítészeti, Védelmi és Fejlesztési Karának vagyok másod éves hallgatója. Azért mondom így, mert talán csak január óta ez a neve.

Előtte Szent István Egyetem volt, jövő januártól meg Corvinus Egyetem lesz. Ha befejeztem az egyetemet, akkor vagy kerttervező leszek, vagy településtervezéssel, tájrendezéssel fogok foglalkozni.

-Ezt hogy találtad ki? Gondolom, 6 éves korodban még nem tudtad, hogy kerttervező leszel.

-Nem, akkor apáca akartam lenni.

-Akkor hogy alakult ez ki az életed folyamán?

-Voltam Japánban, és ott beleszerettem a japán kertekbe. Akkor jött az ötlet, hogy legyen japánkert tervezés. Mivel ilyen szak nincs, ezért gondolom, a kerttervezői szakon lehet majd valami extra szakosodás után, vagy fakultatív tárgyként tanulni. Oda viszont nagyon nehéz bekerülni. Most harmad év elején lesz majd szakosodás, amikor majd felvételizni kell a különböző szakirányokra. És mindenki kerttervező akar lenni. Bár most valaki felröppentette azt a hírt, hogy van kertkivitelező szakirány is, ami sose indul be, mert olyan kevesen vannak. Viszont megbeszéltük hárman négyen, hogy össze kéne hozni tíz embert, és akkor velünk elindítanak. Ez gyakorlatilag a kertépítésről szól. Például megtanulnánk lépcsőket építeni.

-Mert a kerttervező nem épít, csak tervez?

-Igen, ő csak megtervezi, megrajzolja. A kivitelező pedig megépíti. De mi a kivitelezésen kívül tervezést is tanulnánk.

-A japánnal kapcsolatban nem akartál továbbtanulni?

-Oda jelentkeztem harmadik helyen, meg érettségiztem belőle. És föl is vettek volna japán szakra, vagyis a japán-kommunikáció szakpárra. De hát így első helyen felvettek ide. Ha minden jól megy, akkor megcsinálom azt is majd másod diplomaként. Mindenképpen szeretném, hogy legyen róla papírom.

-Szerinted fogsz tudni Magyarországon valakinek japánkertet tervezni?

-Biztos. Ha mondjuk lesz majd egy kerttervező irodám, talán, esetleg, akkor lehet, hogy így hirdetem meg magam, hogy „és extra keleti kertek”. Pl. ha valaki sok pénzzel rendelkezik, akkor lehet, hogy úgy gondolja, hogy na ezzel még jobban kitűnhet. Vagy tervezhetek akár a japán nagykövetségnek, vagy munka kapcsán Magyarországra költöző japánoknak is, vagy akár egy japán cég nagy irodaházának a kertjét... Tehát nagyon-nagyon sok lehetőség van. Végül is a keleti hangulatú kert is már valami...

-Most térjük kicsit át a cserkészetre. Hiszen mégis csak a cserkészújságba készíttük az interjút... Mi volt az eddigi legjobb, vagy legnagyobb cserkészélményed?

-Igazából mindig a legutóbbi a legjobb. De ami állandó, nagyon jó élmény, az a kiscserkész vezetőképző tábor. Már résztvevőként is nagyon jó volt, amikor minta őrsvezetőként voltam ott. Most már második éve vagyok kiképző. És bár halálra dolgozzuk magunkat, és nem alszunk éjszakákon keresztül - bármilyen program van, nagyon szeretem csinálni. Meg most voltam nyáron ST-ben. Maga a tábor jó volt, csak most már picit kezdek belefáradni az utómunkálatokba. És amit nagyon várok a jövő nyárban, az a MOOT. Ott nagyon jó kis csapat gyűlt össze, sok-sok barát meg ismerős, akikkel most nagyon belendültünk, és csinálni akarjuk. És jó lesz, ha tényleg megvalósul, ami az Indában volt: a két éves, meg a hosszabb távú gondolkodás

-Tudjuk azt is, hogy szeptembertől rajparancsnok lettél a csapatban. Mondanál esetleg pár szót a rajodról is?

-Enyém az újoncként indult kiscserkész lány raj. Assisi Szent Klára raj vagyunk mi. Két kislány őrs, hihetetlenül aranyosak. Nekem fura, hogy lányok, mert ugye 3 évig fiú őrsöm volt. A csillagtúra volt számomra hatalmas megdöbbenés: leszállunk a buszról, és

megszoktam, hogy én rohanok utánuk kiabálva, hogy „gyerekek megállni, én megyek elől!”. Most meg az első kis emelkedő és: „Nem bírom tovább, menjünk haza, nem is akarok elmenni Smaragdvárosba!” Ugyanakkor nekem ez a korosztály az életem. Annyira szeretem őket, ahogy múltkor az egyik kislány csak úgy odarohant hozzám pénteken. És hát ugye őrsvezetők vannak, velem gyakorlatilag a kiránduláson találkoztak, mégis akkor: „Ági! Ági! Lesz egy új rajtagunk! Tök jó!” És rohant tovább. És ez olyan jó volt! Mondjuk fura, hogy már nincs olyan, aki igazán hozzám tartozna. Hogy lemegyek pénteken Zugligetbe, és már nem az van, hogy hú akkor most rohanás egyik szekrénytől a másikig, meg zsirkréta, meg mit tudom én mi. Hanem leülök, nézem, ahogy játszanak a többiek, és ez néha rossz. Ugyanakkor meg muszáj továbbadni, mert ők lendületesebbek, meg sokkal több új ötletük van.

-Az őrsvezetőid?

-Igen.

-Akkor elégedett vagy velük ezek szerint.

-Igen. Meg mondjuk az a vicces, hogy ott voltak a KCSVK-ban, és én képeztem ki őket. Így már ott is jobban figyeltem őket. Tényleg nagyon meg vagyok velük elégedve. Vicces lesz, hogy ezt majd olvassák...

-Bizonyára elég sok programot szerveztél már, és mint rajparancsok még többet fogsz majd szervezni. Ha visszatekintesz, akkor melyik volt az a program, amit te szerveztél és a legjobban sikerült, vagy a legjobban élvezted?

-Hát a Tojás bulik. Az, amikor jön hozzám mondjuk Vízso, hogy „kedvenc programom az évben”. Ilyenkor az embernek olyan érzése lesz, hogy hm, ez megérte. A csapatban olyan nagyszabású programokat még nem csináltam, mint csillagtúra, vagy próbáztatás. Jó kcs próbáztatást igen, de az korosztályon belüli munkálkodás, mert megosztjuk a feladatokat egymás között. Tavaly én csináltam a szilvesztert a korosztályunknak. Az jó volt. De abban is annyian segítettek. Ami kötöttebb program és szervező vagyok benne, az mind kerületi vagy országos szintű. Most az Indabán csináltunk meg egy részfeladatot. Vagy ott a KCSVK, ami sok szervezést igényel. Most lesz a kiscserkész-vezetői megújulás, ami egy vezetői továbbképzés különböző feladatok kapcsán.

-Dúl benned a lelkesedés, ez jól látszik.

-Igazából nem mindig. Vannak holtpontjaim, amikor azt érzem, hogy most kéne az egyetemmel foglalkozni. Mert az nagyon háttérbe szorult sajnos. És a család a másik, akik már, amikor megjelenek péntek délután nagy hátizsákkal, hogy vasárnap délnél jövök, akkor azt kérdezik, hogy „Ágikám mikor leszel itthon egyszer egy vasárnapi ebéden?”. Hát majd egyszer le fogok nyugodni. Meg szerintem most lesz az, hogy csomó dologra azt fogom mondani, hogy nem. Bár eddig ez még nem sikerült, de talán majd mostantól...

-Ha már szóba került a család, akkor szeretném megkérdezni, hogy, milyen érzés, hogy ilyen sokan vagytok tesók?

-Jó nagyon! Én nagyon szeretem. Mindegyikőjükkel nagyon más a kapcsolatom. Belegondoltam, hogy ha egy testvérem lenne, akkor kivel lennék jobban, kivel veszekednék, ki szívatna engem? Így ez szépen megoszlik. Ugye most Ritának van babája már, Bálint. Gyakran feljárunk Ritához gyereket őrizni, vagy egyszerűen csak babázni, és így vele is már tök más a kapcsolatom. Hari bo-val szívatjuk egymást, ugyanakkor mindig mellettem van. Mi így hatan összetartozunk, és nagyon segítjük egymást, bármi van. Komolyan, onnantól elkezdve, hogy anyagi ügyek, odáig hogy lelki bajaink. Mindig meg lehet találni a megfelelő embert.

-Gondolom ez főleg az utóbbi időben - mióta felnőttebbek vagytok - alakult így.

„Igen, kisebb korunkban inkább a „kivel lehet verekedni”, és a „ki evett már megint a csokimból” volt jellemző...”

•Melyik a legemlékezetesebb születésnapí élményed? Emlékszel rá?

•A 18. születésnapom volt az egyik, mert aznap jöttünk haza Japánból három hónap után, és ebből kifolyólag nem 24, hanem 31 órás 18. születésnapom volt. És ami még nagyobb poén volt az egészben, hogy az előtte levő napot, tehát a gyermekkorom utolsó napját Disneyland-ben töltöttem. Bár nem vallom, hogy túlságosan felnőtt lennék már 20 éves fejjel. A másik meg az idei születésnapom volt a STVK-ban. Reggel fölköszöntöttek Tucsiék, akik elvileg a másik altáborban voltak. Folytak a könnyek a szemükből, mert már az ötödik nap környékén voltunk. Szóval a fáradtság már megvolt mindenhez. Utána fölköszöntött az őrsöm, és utána a reggeli sorakozónál a törzs. Kaptam egy ajándékot, ami most is megvan, és nagy becsben tartok: egy házilag készített malomjátékot, ahol fehér és fekete gombok a bábok és egy kis konyharuhára van bordóval ráhímezve a pálya. Ezt Boldi adta át, aki az egyik kedvenc kiképzőm volt. Hát akkor majdnem sírtam. Szeretem a szülinapjaimat, mert Sziszatinek is pont akkor van - ugyanabban az évben, ugyanazon a napon. Ő az én kis ikertestvérem, akivel ilyenkor mindig köszöntjük egymást. Most is a ST-be elküldött velem egy ajándékot, amit csak aznap bonthattam ki.

•Ha akarjuk, akkor a következő kérdés kapcsolódhat a szülinapokhoz is: fontos az életedben a tánc és a táncolás? Szeretsz táncolni, mi a kedvenc táncod?

•A zenét szeretem, mint olyat. Most épp van valaki, akivel nagyon sokat levelezünk. Én mindig zenét hallgatok számítógépezés közben, és mindig mást. Mindig megírom neki, hogy most éppen ezt vagy azt hallgatom, és hogy úgy szeretem. Múltkor írta, hogy ez már a 15. kedvenced. Szinte minden zenét szeretek. Jó, mondjuk a diszkót nem bírom, de egyébként könnyűzene, komolyzene, minden jöhet. És táncolni is nagyon szeretek. Főleg néptáncolni. Most a Regébe is járok. Már ha éppen nem írok pót zh-t keddenként. Tehát főleg a zene miatt szeretek táncolni.

•Érdeklődsz az újdonságok, meg a különlegességek iránt? Még olyan szinten is akár, hogy mondjuk egy étteremben a kimondhatatlan nevű, ismeretlen dolgot rendeled meg?

•Az ételek ilyen szempontból pont egy különleges rész abból kifolyólag, hogy kint voltam három hónapig Japánban. Ott úgy álltam hozzá mindenhez, hogy én azért vagyok itt, hogy kipróbáljam és ki a csuda tudja, hogy vissza fogok-e ide térni. Tehát ott a kagylón keresztül a tengeri csigáig mindent ettem, ami nem mozgott. Néha olyat is akartak etetni velem, ami mozgott. Szóval ételekkel úgy vagyok már, hogy bármit megkóstolok, főleg ha az valamilyen tradicionális étel bármilyen nemzetnél. Ha annyian eszik, akkor nem lehet annyira rossz. Meg általában így vagyok az újdonságokkal is. Hogy ha már ennyien meg tudták csinálni, akkor miért pont én lennék az, aki nem? Szeretem az újdonságokat, ugyanakkor néha nagyon ragaszkodom a régi dolgokhoz. Vagy ismerni kell engem, hogy mire szabad elvinni, vagy pedig meg kell rugdosni, hogy na, Ági tetszeni fog ez neked. Ez abból is adódhat, hogy tervező leszek, és akkor én is új dolgokat fogok kitalálni. Meg ez a cserkészvezetőségben is így van, hogy mindig újat kell adni, meg hozni. Tehát merész vagyok. Ha a saját ötleteimről van szó, akkor mindenképp, de meggyőzni nehéz.

•Nem tudom, ismered-e azt a játékot, hogy „Mi lenne, ha virág lenne”? Ebben a játékban úgy próbáljuk egymást jellemezni, hogy megmondjuk, hogy mi lenne, ha pl. virág lenne, stb., és ez alapján kell kitalálni, hogy kire gondolunk. Ha én olyat kérdeznék tőled, hogy mi lennél, ha valamilyen meteorológiai jelenség lennél, akkor mit válaszolnál?

■Nagyon szeretem az összes csillagászati, és meteorológiai jelenséget. Ha éppen esik az eső, akkor szeretek egyedül esőben sétálni esernyő nélkül. Emiatt mindenki örültnek néz. De hát az is vagyok. De hogy melyik jellemez a legjobban? Talán a villám a legjobb, mert az úgy cikázik. Hatalmas energia van benne, amivel néha tud nagyon égetni is, és nagy gondokat csinálni. Bár én igyekszem visszafojtani ezt a felelet magamba. Mert amikor fáradt vagyok, akkor nagyon bántó tudok lenni, meg éles. És akkor vigyázni kell magamra. Ilyenkor befogom a számát és számolok 15-ig, ha tízig nem elég. A villám viharos dolog. Semmiképpen nem hasonlítanám magam lágy nyári szellőhöz.

■Van kedvenc képzőművészeti alkotásod?

■Húha. Nem, valójában nincs. Nekem a harmónia és a színek, amik nagyon fontosak. Ezért egy modern műbe is, ha harmonikus – lehet egy teljesen absztrakt mű, de nagyon jól meg van fogalmazva - akkor bele tudok szeretni. De főleg a természeti képek, fotók, amik közel állnak hozzám. Másrészt meg nem vagyok olyan művelt, hogy ki merjem mondani, hogy nekem ez tetszik a legjobban. Mert lehet, hogy van valahol a világon egy olyan alkotás, ami még ezerszer jobban tetszene. Szeretem őket. Főleg csinálni. Nem vagyok képzőművész, csak ilyen kis műtyűröket csinálok. Lásd Báthory bálók koronázási ékszerei az elmúlt három évben. Saját szórakozásra is szoktam kézműveskedni. Általában a ruháimat szoktam átalakítani, vagy behéímezni, ráhéímezni. Ilyenkor sokkal inkább a sajátomnak érzem őket.

■Gondolkoztál már azon, hogy mi lett volna, ha nem a 20. század végére születesz, hanem valamikor máskorra?

■Aha, gondolkodtam rajta. De igazából mindig az lett a végeredmény, hogy ennyi embert úgysem tudnék magammal vinni abba a korba, hogy ott is jól érezzem magamat. Meg minden kornak megvan a maga baja. És annyira szeretem ezt az életemet, amit itt élek, hogy úgy érzem, hogy én itt vagyok a legjobb helyen. Hiszem azt, hogy nem is véletlenül vagyok itt. Mindig ez a végkonklúzió. Lehet, hogy Rómában is tök jó lett volna élni, és szívesen megnézném Aquincum-ot úgy, ahogy volt igazából, vagy hogy milyen volt akkor a házunk helye, de ez is mind a mostani életemhez kötődő kívánság.

■Azért ez jó, nem? Mert szerintem rossz az, ha valaki elvágyódik valahova máshova akár térben, akár időben, és nem érzi magát jól ott, ahol van.

■Én mondjuk igyekszem mindenben meglátni a jót. Az „Élet játéka” című könyvet olvastad? Nekem az az életfilozófiám, az ars poetica-m. Az a játék lényege, hogy mindenben találunk valami jót, aminek szívből örülhetünk. Annyira nehéz játék, de az egészen kis dolgokból is lehet hatalmas örömet varázsolni.

Köszönöm a beszélgetést!

Szekér Kriszti

Minden nap jeles nap

1906. december 1. A Szépművészeti Múzeum megnyitása
Elkészültek Európa legkorszerűbb múzeuma volt

1999. december 1. Az UNESCO Világörökség Bizottsága egyhangúlag megszavazta, hogy a Hortobágyi Nemzeti Park a "kulturális táj" kategóriában a Világörökség része legyen.

A mai napon született: Vörösmarty Mihály, 1800-ban Pusztanyéken

(ma Kápolnásnyék) Költő, író, drámaíró, akadémikus, a magyar romantika és a reformkor költészetének egyik legnagyobb alakja.

1925. december 1. Budapesten, a Rákóczi úton felavatták az első rádióstúdiót, s ezzel megkezdődött a Magyar Rádió rendszeres műsorsugárzása az 546 méteres középhullámon.

1967. december 3. Fokvárosban Christiaan Barnard dél-afrikai sebész a világon először hajtott végre szívatültetést. Magyarországon 1992. január 3-án végeztek először ilyen műtétet.

A mai napon halt meg József Attila, 1937-ben Balatonszárszón.

A fogyatékos emberek nemzetközi napja.

1995. december 8. Az UNESCO illetékes bizottsága a világörökség részének minősítette az Aggteleki cseppkőbarlangot.

A mai nap szülötte: Csiky Gergely, író, műfordító (a Buborékok írója!)

1956. december 8. Salgótarjáni sortűz
Salgótarjában négyezer fős tömeg követelte több letartóztatott személy szabadon bocsátását. A rendőr-főkapitányság és a megyei tanács épülete előtt felsorakozott szovjet katonák, valamint a velük együttműködő karhatalmisták tüzet nyitottak a békésen tüntető polgárookra. A lövöldözésben 46 vagy 47 személy halt meg, 86-89-en pedig megsebesültek. A gyilkosok felkutatását csak a rendszerváltozás után kezdhették meg, büntetőperükben 1997 januárjában a Legfelsőbb Bíróság három vádlottat jogerősen több évi fegyház-, illetve börtönbüntetésre ítélte.

1901. december 10. Az első Nobel-díj átadás Stockholmban és Oslóban. 5 díjat adtak át.

1642. december 12. Új-Zéland felfedezése
Abel Janszoon Tasman holland tengerész felfedezte Új-Zélandot és szülőföldjére utalva „NieuwZeeland”-nak nevezte el. Nagy-Britannia érdeklődését James Cook expedíciói (1769, illetve 1772-1775) keltették fel a szigetek iránt, amelyeket egykor, Ausztráliához hasonlóan fegyventelepként használtak, majd foka- és bálnavadászok bázisaként. 1840. február 6-án brit koronagyarmattá nyilvánították, 1931 óta a brit Nemzetközösség tagállama.

1993. december 12. A mai napon halt meg Antall József, történész, politikus, a rendszerváltozás első miniszterelnöke.

1921. december 14. Soproni népszavazás
A kormány 2001-ben a Hűség Napjává nyilvánította december 14-ét, annak emlékére, hogy a 1921. december 14-16-án a Sopronban és környékén tartott népszavazáson a lakosság döntő többsége a Magyarországhoz tartozás mellett döntött.

1989. december 16. A temesvári templom körül több száz ember élőláncot alkotva próbálta megakadályozni Tőkés László református lelkész kilakoltatását. Amikor a Securitate emberei erőszakkal elhurcolták Tőkést, tüntetők ezrei lepték el a város utcáit. A tüntetések később áterjedtek Bukarestre és az ország többi vidékére is, a megmozdulásokból felkelés lett, mely december 22-én megbuktatta a Ceausescu-diktatúrát.

A mai napon született: Kodály Zoltán 1882-ben, Kecskeméten.

1942. december 20. Doni tragédia
A 2. magyar hadsereg megsemmisítő vereséget szenvedett. 41 ezer katona elesett, illetve megfagyott, 28 ezer fogságba esett.

1944. december 21. A demokratikus Magyarország ünnepe
Debrecenben, a református kollégium oratóriumában összeült az Ideiglenes Nemzetgyűlés, és a magyar állam szuverenitás kizárólagos képviselőjévé nyilvánította magát. A Nemzetgyűlés szózatot intézett a magyar néphez: "Független, demokratikus Magyarországot, nemzeti egységet".

1999. december 21. Az Országgyűlés elfogadta a Szent István államalapításának emlékéről és a Szent Koronáról szóló törvényt. Az új jogszabály értelmében a Szent Korona őrzési helye a Nemzeti Múzeum helyett az Országház lett.

1948. december 23. A belügyi szervek hűtlenség, a köztársaság megdöntésére irányuló bűncselekmény, kémkedés és valutaüzérkedés vádjával letartóztatták Mindszenty József hercegprímást. 1949. február 8-án - koncepciós perben - életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték.

1922. december 23. A Nagymező utcában megnyílt az első operettszínház. 1923-tól Fővárosi, majd Budapesti Operettszínháznévén működik és 1936 óta - a Királyi Színház megszűnése után - a magyar operett játszás főotthona.

1992. december 24. Ezen a napon kezdte el rendszeres adásait a Duna Televízió, amely azóta a Kárpát-medence és a világ magyarságának legfőbb információs bázisává fejlődött.
1999-ben a Duna Tv elnyerte az UNESCO által a világ legjobb kulturális televíziójának ítelt Camera-díjat.

1912. december 28. Megalakult a Magyar Cserkész Szövetség

KUKTASAROK

FRANCIA CITROMTORTA

Nagyon finom, nagyon laktató és átlagbélák is el tudják készíteni...

Íme a recept.

Hozzávalók:

A tésztához: 200 g liszt

125 g vaj (min. fele vaj és max. csak a fele margarin)

1 dl víz

1 tojássárgája

1 csipetnyi só

A krémhez:

2 egész citrom

4 ek. kristálycukor

50 g vaj/margarin

3 db tojás (természetesen ☺)

Az elkészítés:

A tésztát egyszerűen kikevered a hozzávalókból. Jót tesz neki, ha sütés előtt egy kicsit hűtőbe teszed. A tésztát két részletben sült: 1. még a krém rápakolása előtt süsd elő (kb: 8-10 perc, 180°), lehetőleg alacsony kerek tortaformában, amit sütőpapírral béleltél ki, 2. a krémmel együtt süsd készre (megint csak néhány percről van szó).

A krém elkészítése egy egész kicsit bonyolultabb. Először is le kell reszelni a citromok héját, szépen körbe-körbe mindenhol (a sajtreszelőnél azért vmi finomabb szerszámmal), aztán ki kell facsarni a levüket (citromfacsaró). Ezután mindezeket a savanyúságokat a 3 egész tojással ☺ együtt kis lángon egy lábosban felmelegíted, majd a melegítés közben hozzáadod az előre felvert (!) vaját és cukrot. Kevergeted-kavargatod, míg jó sűrű nem lesz a krémeckéd (mondjuk, mint a tejbegríz olyan sűrű, kb.).

És innentől már megy minden, mint a karikacsapás: a félkész-félsült tésztára rákened a krémet, így még néhány percig sütögeted, majd pedig büszkén kihúzd Remekművedet a sütőből. Voilà. Kész is.

Bon appétit à tous!

Solette

Kedves Cserkészek!

Sok szeretettel várunk Benneteket a már jól ismert **Farsangi Cserkészbálra**, melyet 2004-ben február 14-én 10-dik jubileumi alkalommal rendezünk a szokott helyen a, Szent Imre Gimnáziumban. Sok-sok jubileumi meglepetést tartogatunk a számotokra! Gyertek, hogy idén is minél többen találkozhattok egymással egy feledhetetlen tánc, játék vagy beszélgetés erejéig!

A részletekkel még jelentkezünk!

Juhász Attila (Juhi) főszervező nevében

Udvarhelyi Beatrix (Trixi)

25.Szent Imre Cserkészcsapat

Hirdetések

Kedves BLCSCS!

A várakozásoknak megfelelően idén is lesz **Báthory-bál**, amelyre sok szeretettel hívunk mindenkit! A már jól bevált helyen, a MOM-ban lesz 2004. február 21-én este 7 órától.

Rengeteg meglepetéssel, hangulatos teaházzal, bőséges büfével és végeláthatatlan táncsal várunk Benneteket! Feltétlenül alkalomhoz illő ruhában gyertek!

A **Báthory bál nyitótáncára** még jelentkezhettek, és jelentkeztek is! Annál is inkább, mert egy fantasztikus palotás van kilátásban, remek tánctanárral, és felejthetetlen próbákkal!

Jelentkezni Pírónál vagy Kristálynál lehet.

Luca nap regös módra

Idén másodszorra kerül megrendezésre az országos **Regös Tájnap**, ezúttal Nagymaroson, a dunakanyari csapatok együttműködésével. A programban helyet kapnak különböző kézműves foglalkozások (mézskalács készítés, szövés, csuhé, gyógyfüvezés, stb.), neves előadók (Budai Ilona, Gróh Dániel, Medgyessy Scmickli Norbert, stb.), valamint természetesen tánc-, és énektanulás.

Helyszín: Nagymaros, Általános Iskola felső tagozatának épülete (Fehérhegy u. 2.). Időpont: **december 13**-a szombat, **10-18** óráig. Kérjük, hozzatok magatokkal némi elemőziát, és **400** forintot. Ottalvási lehetőséget tudunk biztosítani!

(További információ kérhető: Endrődi Judit 06-20/512-6776, emil: pszahi@freemail.hu)

Minden korosztályt szeretettel várunk!

A szervezők

November 21-én az **országos cserkész kosárlabda-kupán** két csapattal is indultunk. A fantasztikusan jól szervezett és élvezetes napról a Mamut őr és a „Blcscs nyugdíjasklub” (Ifa, Laci, Janó, Bence és Vízso) is büszkén jött haza. Az utóbbiak elhozták a II. helyezést, és csak fél kosáron múlt, hogy nem az elsőik lettek! Gratulálunk nekik, és köszönjük, hogy ezzel is öregbítették csapatunk hírnevét!

Zugcserkész, a 442. Báthory László Cserkészcsapat lapja

Szerkesztő	Bodonovich Katalin (kanka-lin@freemail.hu)
Tördelőszerkesztő	Gerencsér Balázs (gebaboy@cs.elte.hu)
Példányonkénti ár:	60 Ft
Példányszám:	100 db
Megjelenik:	Minden hónap első vasárnapján